

Bogár László: Eufóriánk és eufóbiánk

2014 május 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Egy évtized hosszú id? egy ember életében, így mindenképpen alkalmas arra, hogy számvetés készüljön róla. Úgy vélem, hazánk uniós tagsága els? évtizedének megünneplése kiváló pillanat ahhoz, hogy elgondolkodjunk egy-két dolgon, hazánk és Nyugat-Európa kapcsolatán.

Közös történetünk nem túl szerencsésen kezd?dött, ne feledjük, hogy a 907-es pozsonyi csata során még a magyarság megsemmisítése volt a Nyugat célja. Régen történt, ez már a múlt, s most már ezer éve mégis csak a Nyugattal való békés együttm?ködés nemzetstratégiánk alapja. S bár a pozsonyi csatában végül mi mértünk komoly csapást a Nyugat egyesített haderejére, az ezután létrejött egyezségek, folyamatok nyomán egyértelm?vé vált, hogy megmaradásunk alapvet? feltétele a Nyugattal való szövetség.

Lássuk be azonban, hogy ez a kapcsolati rendszer soha nem volt igazán „felh?tlen”. A történelmi Magyarország megrendülése nem kis mértékben arra vezethet? vissza, hogy a Nyugat nemcsak hogy nem támogatta hazánk élet-halál harcát a török ellen, de számos jel szerint cinikusan el?segítette, hogy a Nyugatot védve szétroncsolódjon az ország, s ezzel elveszítse önállóságát. A „félgyarmati” függés évszázadai után a Nyugat stratégiai döntése volt a történelmi Magyarország teljes és véglegesnek látszó feldarabolása a trianoni döntéssel. Leszakadásunkat fokozta, hogy a jaltai egyezmény nyomán éppen a Nyugat szolgáltatott ki újra egy keleti birodalomnak, majd a rendszerváltásnak is nevezett birodalomváltás nyomán újra a vesztesek oldalára lökött minket. Így aztán hogy a magyarság még mindig létezik mind kultúrájában, mind nyelvében, az leginkább a Nyugat stratégiai törekvéseivel szemben megvalósuló történelmi bravúr.

Az iménti tények felsorolása azért is fontos, mert a magyarság nagy része amellett, hogy tudomásul veszi, hogy a „reálpolitika” továbbra is megköveteli a Nyugattal való stratégiai szövetséget, de különösebb lelkesedésre nemigen hajlamos. Bár a Nyugat soha nem volt, és ahogy kinéz, nem is lesz egységes birodalom, az Európai Unió mégiscsak felfogható egy erre tett történelmi kísérletként. Kezdetben a történelmi értelemben vett „Nyugat” legbels? területei kapcsolódtak össze a hat alapító tagállam részvételével. Valójában a német–francia megbékélésre próbálták ráépíteni az összefogást. A kés?bbi b?vítések azonban egyre inkább világossá tették, hogy a történelmi cél egészen más, a lépések egy sokkal átfogóbb tervet sejtettek. A Nyugat arra tett kísérletet, hogy a déli és keleti perifériákat, ahová Magyarországot is sorolták, olyan „bels? gyarmatokká” tegye, amelyeknek „biztonságos tárolása” így kevesebb költséggel is megoldható. Talán voltak olyan elképzelések, amelyek ezzel a lépéssel egyúttal a délr?l és keletr?l nyugat felé történ? er?forrás-áramlást is némileg mérsékelni kívánták, de ebb?l

végül szinte semmi nem valósult meg. Az olasz „Dél” társadalmi-gazdasági leszakadása ma például, minden „felzárkóztatás” ellenére, mélyebb, mint hetven éve volt.

Az elmúlt évtized folyamán, vagyis uniós tagságunk els? évtizede során Magyarországról nagyjából ugyanúgy kb. hatszor annyi er?forrást vont ki a Nyugat, mint amennyi er?forrás onnan ide áramlott. A magyar gazdaság növekedése ebben az évtizedben összesen nyolc százalékot tett ki (az uniós átlag tizenegy), de a kamatok és a profitok, f?ként az Európai Unió leggazdagabb országaiba történ? kiáramlása következtében a rendelkezésünkre álló tényleges nemzeti jövedelem kb. két százalékkal kisebb, mint tíz éve volt. Ehhez igazodott a jelek szerint a reálbérek alakulása is, hisz 2014-ben nagyjából két százalékkal keresünk kevesebbet, mint tíz éve. Bár a címben jelzett „eufória” azért már 2004-ben is elég mérsékelt volt, annál, amit elértünk, azért bizonyosan többet várt a magyar társadalom. Ha a magyar nemzet nev? emberi közösség fizikai mutatóit tekintjük, a népesedési lejt?n való lecsúszásunk tovább gyorsult, és katasztrofális egészségmutatónkat is csak igen enyhén sikerült javítani. Az uniós tagságunk tehát összességében inkább kudarc, mint siker, hisz anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi pusztulásunkat nem nagyon sikerült megállítani.

Ám a f? kérdés az, hogy akkor most mit és hogyan kellene tenni, hogy inkább a siker felé mozduljunk el. A Fidesz-kormány most kétségtelenül történelmi esélyt kapott arra, hogy ez a fordulat végbemenjen. Az els? négy év inkább a háborús összecsapások id?szaka volt, és a harc sajnos mindig negatív végösszeg? játszma, ahol mindkét konfliktusban érdekelt fél veszít. A most kezd?d? politikai ciklus, illetve a rendszerváltás rendszerén belül felépülni látszó új berendezkedés olyan stratégiai egyezség lehet?ségét nyithatja meg, ami nemcsak az európai uniós tagság, hanem a Nyugattal való egész történelmi kapcsolati rendszerünket új alapokra helyezheti. Ehhez azonban a magyar társadalmi, gazdasági, politikai elitcsoportok között is olyan alapkonszenzus kellene, ami napjainkban még értelmezhetetlennek látszik.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló